

יעקב פורת איננו

התאספנו היום ללוות את חברנו יעקב למנוחת עולמים. המשימה נראית בלתי אפשרית. הרי, יעקב ומנוחה הם דבר וזהיפוכו. הוא חי בפעילות מתמדת, בעבודה, בהליכה הנמרצת שלו, בשיח העירני, ואף בעת קריאת ספר אפשר היה להבחין שהוא שקוע בהתמודדות עם המחבר ולא בהקשבה סבילה.

יעקב היה קשור בלב ונפש לתנועה הציונית, לקיבוץ, ולכל המתרחש בארץ. אין זו גוזמה להגיד שהיה ציוני מבטן ומלידה, כי הוא נולד ביום פרסום הצהרת בלפור, הגיע ארצה על אוניית המעפילים "טייגר היל" (Tiger Hill) ביום שבו פרצה מלחמת העולם השנייה, נחת בחוף תל-אביב בעזרת אנשי הפל"ם, והלך לחינתה. שם עברו עליו שנותיו הראשונות בקיבוץ.

נישואיו לרנה, חברת נוח אירון, הביאו אותו לקיבוצה ולפרק חדש בחייו, פרק של בניית משפחה והתערות בבניית קיבוץ צעיר בתנאים הקשים של עמק בית שאן בימים ההם. אחר כך, פעל במסגרת ההגנה והשתתף כקצין בקרבות הקשים שהתנהלו בחזית טירת צבי, ובחזיתות נוספות עד סוף מלחמת השחרור.

יעקב היה איש משפחה למופת, מסור מאוד לאשתו ולילדים. אחרי שנים של חיי נישואים מאושרים, חלטה רנה במוזלה קשה והוא טיפל בה בנאמנות עד הסוף המר. פסיכולוגים אומרים שגברים שנהנים מנישואים מאושרים, ובת הזוג נפטרת, מיד מחפשים בת זוג חדשה. כך היה עם יעקב, שמצא את אנט ועבר לקיבוצה, מעין צבי. עוד פעם התגלה כאיש משפחה דואג ומסור.

מן ההתנזלה הפגין יעקב מעורבות והתעניינות בכל דבר בביתו החדש. השותף באסיפות, כתב רשימות שפורסמו בעלון הקבוצה, וניהל שיחות אין ספור על כל נושא, כי הכל היה חשוב לו. הוא היה אוטוידקט מן הדגם הישן של בן גוריון וזלמן שז"ר, ניצל כל הזדמנות ללמוד וקרא ספרים בלי סוף ובכל רגע פנוי עז שרכש לעצמו במשך השנים השכלה רחבה ומעמיקה מאוד. היצר לדעת הביא אותו ללימודים באוניברסיטה, והוא התמיד בהם במשך שנים למרות מגבלות גילו. באחת השיחות האחרונות, הוא הוזה שלא בעיות תחבורה ומזג אויר הפריעו לו אלא האכזבה התדירה כשגילה שיוזע יותר מהמרצים שמהם רצה ללמוד.

עכשיו הוא חוזר לאדמת נוח איתן, ביתו ברוג שנות חייו, אבל זכרו יישאר גם במעין צבי.

יהי זכרו ברוך !

סטנלי מיון

23 באוגוסט 1998

* יומן מעין צבי * מספר 1959 * 28.8.98 *

דברי הספד על קברו של יעקב פורת ז"ל

יעקב פורת חוזר היום בארון לנווה-איתן להיטמן באדמתה על יד קברה של רעייתו הראשונה רנה ז"ל.

בערב שבת כ"ט באב שכב לנוח שעה קלה, נרדם ולא קם, פשוט נרדם לנצח. רבים הזקנים היו אומרים: "מי ייתן ותהי אחריתי כמוהו".

נפטר מהעולם בלי לסבול מפגעי הזקנה ותחלואיה. בגיל 81, מת מיתת נשיקה. לנווה-איתן הגיע יעקב מחניתה עם נישואיו לרנה אותה פגש בסמינר הקיבוצים. בנווה-איתן נולדו הבנים – אסף וחנן. פה גדלו, למדו, התחתנו ויצאו לזרעם בחיים. אחרי מותה של רנה עבר יעקב למעיין צבי, עם נישואיו השניים לאניט, אבל סיכם עם הקבוצה, כי ובוא יומו האחרון יקבר בנווה איתן על יד קברה של רנה.

יעקב עבד בעני חקלאות ובעבודות שונות אחרות: פלחה, לול, בריכות הדגים, מטעים, הדרכת קבוצת נוער, ריכוז בית הספר ובמועצה האזורית. היה גזבר אבוקה של "ייצור ופיתוח" ובמזכירות הטכנית.

במלחמת העצמאות התגייס לצבא והיה קצין מוצב בטירת צבי בזמן ההונקפה הערבית על הקיבוץ.

יעקב היה איש משכיל, חובב קריאה ויודע ספר. בעל ידיעות רבות ומגוונות בנושאים שונים והכל מתוך לימוד עצמי.

פה באים הרהורים על מזלו של אדם. הוא לא היה מרוצה ממצבו בנווה-איתן, תמיד היה מלא טענות ותרעומת ומורת רוח.

לעונות זאת שונה הייתה התקופה אחרי שינוי המקום למעיין צבי, כאילו חלה הגיעה בסערת נפש. לפי עדות עצמו היה מרוצה מאד וחלה כעין תחייה עצמית.

יהי זכרו ברוך.

הנחומים לאוט ולמשפחה, לאסף וחנן ומשפחותיהם.

שלמה מרזל

דבוריה של הנכדה נטע בהלוויה של סבה - יעקב פורת ז"ל

סבא

שלישום לפנות ערב, קראו לך,

יום שישי בערב, לארוחה חגיגית

ואתה לא ענית, לא אמרת "רק רגע",

זאו "אני כבר בא".

אתמול כשחזרתי מטיול קבלתי את ההודעה המרה על מותך ומיד התפרצתי בבכי.

וצינתי לספר עליך וזה קשה.

אתה שונמית התקשרת כדי לברר מה קורה, אם כולם בסדר...

אתה, שהיית מגיע אלינו מרחוק ומחלק סוכריות ומתנזת לנכדים הקטנים...

אתה, שנסעת פעמיים בשבוע כדי ללמוד באוניברסיטה... והרשימה עוד ארוכה.

היום כשהקומנו שלי שמע הוא מיד התקשר. הוא סיפר לי שהדרך בה הלכת לעולמך הייתה

הדרך שכולנו חולמים למות בה.

ישנה אמונה האומרת : מי שמת תוך כדי שינה , מת לחלום.

אני מניחה שהספקת לעשות את כל אשר רצית, בין אם נסיעות לחו"ל, יצירת קשרים עם אחיך

ברוסיה, או הדברים הקטנים כמו; לימודים ואי תלות באחרים.

מה שברור שצוואה השארנו לנו, גם אם לא בכתב אז בעל פה, כאשר הרצון הכי גדול שלך הוא

שנמשיך ללמוד והמשפחה כולה תהייה מלוכדת.

עושה רושם שתכנתת את המוות שלך כמו מהלך במשחק שחמט.

בלי כאב ובלי ייסורים.

ונמו תמיד - ניצחת !!!

נטע